

Al doilea cerc al suferinței

Semnatarul acestor rânduri, profesor pensionar, Beu Virgil, vi se adresează cu prilejul lecturii articolului „Medici martiri”, publicat în „Viața Medicală” din 31 ianuarie 1997. În articolul menționat se recenzează ultimul număr al revistei dumneavoastră „Memoria”, nr. 18 din 1997. În materialele amintite se fac referiri cu privire la moartea unor medici tineri din Cluj între anii 1985-1988, membrii ai unor organizații anticomuniste, care au decedat în împrejurări neelucidate juridic. Între aceștia e menționat și numele fiului nostru, dr. Silviu Emanoil Beu, medic stagiar la Spitalul județean Sibiu (promoția IMF Cluj 1987), decedat la 5 ianuarie 1988. Decesul său nu a fost elucidat juridic de către organele procuraturii din Sibiu. Datele noi oferite de revista dvs. ar putea contribui la

Am publicat în nr. 18 și 20 ale revistei noastre câteva paguri ale unor tineri intelectuali din zona Cluj-Deva-Sibiu dispăruți din viață în mod cel puțin dubios. Moartea lor violentă a fost etichetată de organele ceausiste drept „sinucideri” sau „accidenți”. Pentru părinți acestor dispăruți reiese însă clar că nu poate fi vorba de așa ceva. Din datele culese de ei, și sunt deocamdată date sumare, stăi cât au putut să adune și să coroboreze în mod direct, rezultă că e vorba pur și simplu de ucideri. Și căcișul e indubitabil. Securitatea ceausistă. În nr. 18 al revistei am consemnat un articol al doctorului Valer Neagoe din Sibiu care ne vorbește despre uciderea fiului său, Marius Neagoe, student în anul V la Facultatea de Medicină din Cluj, „sinucid” în martie 1985. Tot acolo, cititorii poate cărburge mărturia d-nei dr. Liga Dochișiu și căruț fu, dr. Alexandru Vicu, prieten cu Marius Neagoe, și se pare cum care e cunoscut și împrejurările în care Marius a încăpuit pe mâna Securității, „a-și sinucis” și în 1991. De remarcat, „sinuciderile” acestuia îl survenit după revoluția din 1989. E clar așadar, pentru orice minte lucidă că există o legătură în această succesiune de sinucideri. Tot în nr. 18, în context cu acești doi dispăruți, mai nominalizăm și alte câteva nume de intelectuali, practici de medici, între acele nume l-am menționat și pe Silviu Emanoil Beu, medic stagiar la Sibiu, „sinucid” la 5 ianuarie 1988. Redăm alăturat scrierarea pe care am primit-o la redacție de la părinți acestui din urmă dispăruț.

elucidarea reală a morții sale, astfel încât să putem demonstra că ceea ce la data decesului era catalogat drept o „sinucidere”, a fost, în realitate, o crimă a organelor Securității comuniste. Aici, în provincie, noi nu reușim să intrăm în posesia revistei dvs. La chiocșuri nu se vinde, serviciul local poștal refuză să ne informeze despre eventualii abonați din oraș. Dorind să intrăm în posesia numărului la care facem referință, vă rugăm, domnul doctor, să aveți bunăvoința să ne expediati un exemplar contra cost, spre a ne putea informa în detaliu asupra cazurilor semnalate.

Moartea fiului nostru ne-a marcat existența definitiv. Decesul său a lăsat în urmă un copil care nu a avut fericirea să-și cunoască tatăl.

Starea de incertitudine cu privire la cauzele decesului său ne macină în continuare ființa. Orice informație venită în acest sens ne-ar fi de mare folos, în vederea unei noi sesizări către Procuratură.

Sibiu, 26 februarie 1997

Dr. Ana Stela Beu, Prof. Virgil Beu

Prinind scrisoarea de mai sus, am trimis imediat soșilor Beu revista nr. 18 și le-am adresat și o scrisoare cu rugămintea ca să ne relateze tot ce cunosc amănunțit în legătură cu dispariția fiului lor, Silviu Emanoil Beu. Suntem în așteptarea unui răspuns și de îndată ce îl vom avea, îl vom publica în revistă. Deocamdată reținem din scrisoarea acestor îndurerati părinți dorința lor (cităm): „să putem demonstra că ceea ce la data decesului era catalogat drept sinucidere, a fost, în realitate, o crimă a organelor Securității comuniste.”

Este exact aceeași convingere pe care o au și soșii Neagoș din Simieria, părinții „sinucizului” lor copil, Marius, și de Ligia Bochiștu despre tatăl său „sinucizul” său fiu, Alexandru.

La toate aceste cazuri de „sinucigași” – că noișim, petrecute toate în aceeași zonă din Transilvania – se mai adaugă încă unul, cazul profesorului Ioan Sănu, despre care noi am scris în nr. 20 al revistei.

După ce am dat curs mărturisirii d-nei Silvia Sănu, mama „sinucizului”, profesor Ioan Sănu, am formulat într-un scurt epilog constatarea că există o legătură între toate aceste cazuri și această legătură nu putea s-o facă decât Securitatea.

Mai spuneam încă că „Toate aceste crime nu s-au petrecut într-un trecut prea îndepărtat, nu prin anul 50, ca să se poată invoca trecerea timpului, dispariția documentelor etc. Că ele s-au petrecut recent, nu mai departe cu câțiva ani în urmă. Așa cum în mod cert acești tineri sunt acum morți, e tot atât de sigur că mulți dintre ucigașii lor mai trăiesc și acum. Sunt cei care au ordonat crima și cei care au executat-o, dar și complicii lor, cei care au ajutat la cunoașterea crimelor și stau deocamdată ascunși, cu conștiința în letargie, nelămurind să lase la vedere, ca să-și mărturisască vinovăția și să-și ceară iertare.”

Încheiam epilogul nostru cu un APÊL pe care îl reproducem încă o dată prin aceste rânduri, ne adresăm Ministerului de Justiție, Parchetului General, SRI-ului, în esență tuturor factorilor de răspundere din România, să revină într-o anchetă amănunțită toate cazurile publicate în revista noastră numerele 18 și 20. Ca să le ușurăm sursoara, am trimis tuturor acestor organisme de stat revistele menționate. Și așa vom proceda în continuare cu alte cazuri similare ce ni s-au mai semnalat. Sună ni se vor mai semnala. Știm toți că Justiția se poate sesiza din oficiu. Așa trebuie să procedeze și acum. Măcar cu gândul la acești numeroși părinți hărăzi care nu mai doresc altceva decât aflarea adevărului în legătură cu dispariția copiilor lor.

La cazurile de mai sus, adăugăm acum și „sinuciderea” tânărului medle Silviu-Emanoil Beu din Sibiu.